

Дерева на дахах

Олександр Вільчинський

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

д іагональна композиція

Коли Анжелка якось обмовилася, що ніколи в житті не була в Івачеві, не бачила ні того величезного ставу, ні старого соснового лісу над ним, я запропонував зробити їй туди екскурсію вихідного дня. А з новою роботою вихідних тепер у мене більше ніж треба. І я сказав їй, що взагалі нема ніякої проблеми кудись поїхати: чи то в Івачів, чи до Почасва, а чи й навіть до найдовшої у світі печери у Кривче. Або просто до Проскурова на базар.

— До печери я сі бою! — виповіла Анжелка своїм милим прононсом а ля коропецький інтернат, а я полегшено зітхнув, що вона пропустила повз вуха базар.

Про базар у мене вирвалося просто так.

— Ну, тоді на Івачів, — заспокоїв я її.

— Шо-шо?

— Печер я і сам не люблю. На Івачів, — повторив я ще раз, тим більше, що після «бундесу» і всіх цих проблем з головою вже й забув, коли туди востаннє їздив.

Відтак ще звечора попросив у Інки ключі від машини, мовляв, на рибалку й із самого рання повіз своє шоколадне щастя ближче до природи, до води і сосен. А щоб приємне з приємним, то й спінінги свої прихопив і, звичайно, друзяку «Нікона», як же без нього?

— А чо'така маленька? — перше, що сказала Анжелка, побачивши Інчину «туфельку». — О, то ти навчиш мене знимкувати? — це вже після того як сіла на фотоапарат. — Видиш, який ти!.. — не давши відповісти. — Ти обіцяв?

— Звичайно, навчу.

— А видиш! Я зберегла, — пошарудівши у сумочці, з посмішкою витягла пакетик ароматизованих «context XXL».

— Ага!

— Шобись знову не казав, що забув.

Коли я продемонстрував їй нову упаковку таких же, то вже її черга була вигукувати: «Ого!» — хоча, чесно кажучи, у наших з Анжелкою сексуальних експериментах не завжди до презервативів і доходило. А оте своє неперевершене «ого!», я вже знав, вона пізніше повторить ще разів зо двадцять. Втім, мені було навіть приємно ось так постійно її чимось дивувати.

— Ого, яка у тебе колюча борода! І вже сива... Місцями руда, місцями сива! — як почалося з першого ж вечора, так триває й досі.

Але тут вона не виняток. І вона, і всі інші мої жінки, і обидві дружини також помічали у моїй бороді саме те, чого й самі найбільше боялися. Анна-Марія Кі то радила просто вищипувати ті тоді ще поодинокі сивинки, зрештою, вона і сама так робила. А вже просто Марія, навпаки, вважала, що сивина у бороді додає моїй селюцькій пиці інтелігентності. Це вже потім до неї дійшло, що сивію я винятково від горілки. Анжелці про те, що у мене з горілкою особливі стосунки, я поки що промовчав. Думав, може, сама здогадається, але бачу, їй і діла нема до моїх фобій. Може, так і краще. Вона живе у своєму світі, де від своїх проблем зашкалює, і мої їй ні до чого.

До заправки Анжелка весело розповідала, як любить природу і як їй, з її кольором шкіри, буває непросто у сільській місцевості. Бо ж і гід підходящий не часто трапляється, та й народ у нас ще не позбавлений расової бацили — і щоразу якісь місцеві виродки починають зачіпати: «О-о, диви-диви! Жива негритоска!».

— Нібито я маю вмерти і вже тоді вони нарешті сі успокоят! — зітхнула Анжелка. — Я колись одному заледве носа не відкусила, зшивати возили, — похвалилася, поправляючи окуляри.

— Ти не хвилюйся, — вирішив я попередити її одразу. — У мене також не все добре з головою, але я тоді просто зупинюсь. Головне, щоб була вода, запити пігулки. Бо може раптово початися головний біль... А у мене сьогодні і вода, і пігулки, так що не

хвилюйся, — сказав я, краєм ока милуючись її стильними окулярами.

Ці продовгуваті окуляри-лектори настільки пасували до її кругленького шоколадного личка, що спершу я навіть запідозрив, чи вони, бува, не іграшкові. І ще я подумав, як їй і справді може бути нестерпно серед усіх цих наших білих недоумків.

— Я сі і не хвилюю, — відповіла Анжелка.

Мабуть, вона мені й не дуже вірить. Я ж її уже не вперше лякаю своєю хворою головою, але при ній мене ще жодного разу не клинило.

На заправці вона попросила дві гривні й вернулася із пластиковим стаканчиком чорної кави, сказала, що без цукру.

— Хочеш? Я і тобі принесу...

Я залив на тридцятку дев'яносто п'ятого і вусатий заправник, в очах якого читалося німе, риторичне: «І де таку чорну мавпу взяв?» — побажав нам щасливої дороги. Колись я за такий погляд міг і між роги ввалити. Втім, колись усіх цих старіючих мачо, що знімали молоденьких, я і сам вважав довбаними крестинами. Проте тепер, відколи знайшлася Анжелка і моє життя начеб наповнилося якимсь дивним теплим світлом, якого я вже давно не відчував, мені вже просто начхати, хто там і що подумає, чи як подивиться.

— Компактне, затишне місто, повне зелені і води, — жартома кинув я, коли поминули бляху з перекресленим червоною рисою написом «Тернопіль», бо вже й не пам'ятаю, коли ще востаннє проводив екскурсію за місто.

Але Анжелка мовчки слухала «Ретро-FM» і дивилася на прилеглі поля і села, і мої заліпухи, здавалося, пропускала повз вуха... Сіра стрічка шосе, дерева, хати, люди, корови, кури, гуси, собаки, коти — все, як завжди. На котів я взагалі намагався не звертати уваги. А коли ми вже повернули з головної на Івачів-Горішній, раптом запитала, чи не хочу, аби вона залишила

мені трохи кави? Я сказав, що хочу. І додав: «Щоб знати усі твої грішні думки», — дубовий жарт, особливо перед тими знаменитими ямами, що там починаються. І ніхто й ніколи мені з таким старанням ще не беріг ковток кави на дні стаканчика, і ніколи ще та кава з автомата не здавалася такою смачною, як тоді з рук Анжелки над плесом івачівського ставу.

Спінінгів можна було й не розмотувати, але я все ж розмотав і закинув, а за годину змотав. Навіть швидше, ніж за годину. Ото й уся риболовля. В Івачеві, якщо не рахувати плит біля греблі, мені рідко щастить. Але на плитах завжди повно народу, постійні сварки за місце, важко вклинитися, що я вже навіть зарікався сам туди їздити, не те, що з Анжелкою. І ми поїхали на понтон. Це трохи далі, зате краєвиди кращі, а комарі і жаби в Івачеві скрізь пречудові!

Ми купалися на безлюдній як на таку ранню годину, складеній із секцій старого понтона, пристані. Анжелка стояла на руках, а тоді стрибала у воду, і я фотографував її у польоті. Мені у бороду набилося трохи ряски і вона допомагала її вищубувати. А потім ми пробували будувати композиції. Почали з фактурної. Водяні лілії на весь об'єктив і тому подібне. А коли перейшли до діагональної — я допоміг їй стати на вищу соснову колоду, а на нижчу перед колесами — стаканчик від кави. Якщо від її голови до фари, а потім і до стаканчика, то виходила майже пряма діагональ, чого і треба було досягти. Діагональ по спадаючій, щось у стилі провінційної Англії 50-х років.

Після лінійної композиції із трьома соснами і їх тінями на піску, де я під радісне: «О-у!» — почав колоти їй шию своєю бородою, Анжелка раптом захотіла іще покататися. Я також був не проти і вирішив показати їй старі, ще із Першої світової, окопи, на які сам колись випадково натрапив у лісі під Манюками, ще як возив Кі по наших околицях. Хто у тих шанцах сидів: австріяки чи москалі — нині вже важко сказати, та й яка різниця? Хоча, якщо міркувати

логічно, то на цьому лівому березі все ж мали би окопатися москалі. До самої річки звідси, навіть якщо по прямій, то не менше трьох кілометрів. Але ж, враховуючи, що фронт стояв тут не один рік, то австріяки спокійно могли відвоювати собі плацдарм?

Ми заїхали туди хвилин за двадцять, і в тому старому лісі, на краю старого окопу, вже Анжелка цілилася у мене «Ніконом», будуючи діагональ — від всохлого дубового одземка, що стирчав на місці колишнього чи то бліндажа, а чи вирви, через мою голову до великого мухомора на пaticьку. Діагональ по висхідній — це вже виглядало веселіше.

На галявині знайшлося трохи старого сіна, а я завбачливо прихопив з багажника покривало, хоча, якщо відверто, завжди харило займатися коханням у лісі. І не так через комах, як через відчуття, що з-за кущів от-от вийде загін партизанів. Мабуть, і Анжелці передався мій настрій, бо довго вона мене не мучила. А коли вже лежали на покривалі обоє очима до неба, начеб під високим зеленим шатром, то раптом запитала, чи літав я колись у снах, бо їй нещодавно приснилося, що вона летить.

— Добре тобі, ти ще ростеш, — сказав я.

— Ти що! Куди вже далі? — смикнула мене за бороду Анжелка і я зойкнув від болю. — То не я расту, а хіба мій Василько...

Гаряча кров мулатки! Колись ще дограється.

— А хто такий Василько?

— Василько — то мій синочок, зараз він з моєю хазяйкою, пані Марією. А можна, я колись візьму його з нами в Івачів?

— Звичайно, можна, — я й раніше не мав звички відмовляти жінкам, а тут така справа.

І все ж, я був дещо заскочений тим її зізнанням про синочка. Залишилося запитати, де його татко? Нехотячи й запитав. Коли вже їхали назад і я пригальмовував на звивистому шосе через Ігровицю.

— А ти була замужем?

— Ні.

— І де він тепер? Ну, той...

— Відки я знаю, десь є. То довга історія. Колись, може, й повім. А може, й ні, — Анжелка явно не хотіла продовжувати цієї теми.

— А у мене он з головою також лажа... Це після травми, — почав було я, але осікся, бо згадав, що вже мінімум тричі розповідав їй про це.

— Вспокойсі. Минесі.

— Думаєш?

— Будеш видіти. Ще будеш сі женив!

— На кому?

— Вспокойсі, для мене ти застарий, — засміялася вона. — А у тебе є діти? — це вже після паузи.

— Так. Є дочка, у Польщі. Точніше, зараз у Лондоні...

— А ти шо поляк?

— Та ні. Жінка була полька, точніше — українка польського походження, але ми там жили.

— Де?

— У Варшаві.

— А шо вона там робит?

— Хто?

— Твоя дочка у Лондоні?..

— Студентка.

— Ясно. Добре тобі.

— Так, тепер я це часто чую, — погодився я.

От і поговорили. Я тоді ледь корови не збив на узбіччі, чомусь понесло вправо, начеб і не бачив її за кілометр! Може, того, що переднє праве трохи спустило, а я полінувався заїхати підкачати, і тепер воно тягло вбік. За такої голови лише самого себе і боятися.

...

Далі — у повній книжці «Дерева на дахах».
nashaknyga.com.ua